

Sygn. akt IV KK 276/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 września 2017 r.,
w sprawie **A. K.** ,
skazanego z art. 197 § 2 k.k.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w K.,
z dnia 27 marca 2017 r., sygn. akt II Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w J.,
z dnia 19 grudnia 2016 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. H. S. - Kancelaria Adwokacka w K. - kwotę 442, 80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) - w tym 23 % podatku VAT - tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążyć skazanego A. K. .**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w J. z dnia 19 grudnia 2016 roku, sygn. akt II K (...), częściowo zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 marca 2017 r., sygn. akt II Ka (...), oskarżony A. K. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 197 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę roku i 6 miesięcy

pozbawienia wolności. Ponadto, mocą powołanego wyroku Sądu Rejonowego w J., na podstawie art. 46 § 2 k.k. zasądzono od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. G. nawiązkę w kwocie 5000 zł.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w K. wniósł obrońca skazanego A. K., zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w K. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w J. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego A. K. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (zob. *postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2008 r., II KK 270/07, Lex nr 354285; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1996 r., III KKN 148/96, OSNKW 1997, z. 1-2, poz. 12*).

Te uwagi natury ogólnej, odnoszące się do zasad i granic postępowania kasacyjnego, stały się niezbędne wobec zarzutów podniesionych w wywiedzionej przez obrońcę skazanego A. K. kasacji i treści jej uzasadnienia, które w istocie stanowią powtórzenie zarzutów apelacji, jaką obrońca wywiódł od wyroku Sądu I instancji. Co więcej, lektura wniesionego w niniejszej sprawie nadzwyczajnego

środka zaskarżenia prowadzi do wniosku, że autor kasacji kwestionuje ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji, które następnie zostały zaaprobowane przez Sąd odwoławczy. Obrońca wskazuje bowiem na naruszenie szeregu przepisów postępowania, przy czym już w samym rozwinięciu tych zarzutów, a także w uzasadnieniu kasacji zmierza do zdezuowania wartości dowodowej niekorzystnych dla skazanego dowodów, dążąc do tego, aby ich oceny dokonał jeszcze raz Sąd Najwyższy. Dla odparcia zarzutów kasacji wystarczające jest tym samym stwierdzenie, że procedujące w sprawie Sądy przeprowadziły wyczerpujące postępowanie dowodowe, a także dokonały oceny zarówno zeznań pokrzywdzonej i innych świadków, jak i wyjaśnień A. K. oraz dowodów z dokumentów.

Zaznaczenia w szczególności wymaga, że Sąd odwoławczy nie naruszył przepisu art. 7 k.p.k., skoro nie dokonywał samodzielnie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, odmiennie aniżeli uczynił to Sąd I instancji i nie przeprowadził nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym, które następnie oceniłby wbrew zasadom określonym w art. 7 k.p.k.

Jeżeli chodzi natomiast o zarzut obrazy art. 410 k.p.k., to wskazać należy, że obraza tego przepisu zachodzi wówczas, gdy przy wyrokowaniu sąd opiera się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej oraz gdy opiera się na części materiału ujawnionego. Sam natomiast fakt, że ustalenia faktyczne w danej sprawie mogą zostać poczynione jedynie w oparciu o dowody uznane za wiarygodne, a nie o te, które zostały uznane za niewiarygodne, co jest przecież rzeczą oczywistą, nie oznacza, że sąd orzekający dopuścił się obrazy przepisu art. 410 k.p.k. Powyższej normy nie można bowiem rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Nie stanowi więc naruszenia tego przepisu dokonanie oceny materiału dowodowego przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych (*zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2015 r., III KK 70/15, LEX nr 1758785*). Tymczasem w ocenie obrońcy – wbrew powyższemu – do naruszenia art. 410 k.p.k. i to przed Sądem Odwoławczym a nie przed Sądem I instancji – doszło przez nienależyte rozważenie wyjaśnień A. K., które pozostają w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonej.

Podanie w wątpliwość ustaleń dokonanych w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody skłoniło obrońcę skazanego do postawienia zarzutu rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść skazanego A. K.. W tym zakresie przypomnieć należy, że skuteczne posłużenie się zarzutem obrazy art. 5 § 2 k.p.k., może przynieść skutek jedynie wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego, co w rozpoznawanej sprawie nie miało miejsca. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaś zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów (*zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2017 r., II KK 198/17, LEX nr 2312473*).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia, przy czym kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążył skazanego.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z § 17 ust. 3 pkt 1 oraz § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (*Dz.U. poz. 1714*).